14/02/2019

“Ένα μικρό κοριτσάκι προσπαθούσε να σώσει όλους τους αστερίες”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Του Αρχιμανδρίτου π. Πορφυρίου, Πρωτοσυγκέλλου Ι.Ε. Αρούσας

Ταξιδεύοντας την πρώτη φορά για την Αφρική, συνάντησα πρωτόγνωρους ορίζοντες… Μπροστά μου ξετυλιγόταν ένα τοπίο γεμάτο από σπάνια ομορφιά και μοναδικότητα, μα συνάμα άγνωστο και επικίνδυνο, ίσως, λόγω των πολλών ασθενειών που μαστίζουν την μαύρη ήπειρο.

Είναι ποικίλα και έντονα τα συναισθήματα που διακατέχουν τους ανθρώπους στην Ιεραποστολή. Οι σκέψεις που ακολουθούν είναι κατάθεση ψυχής. Είχα την εντύπωση ότι πήγαινα να βοηθήσω στην Ιεραποστολή, όμως τελικά, όταν

αντίκρισα παιδικά χαμόγελα και μάτια που λαμπύριζαν από χαρά, εκείνος που τελικά βοηθήθηκε ήμουν εγώ.

Πολλοί ψάχνουν τα διαμάντια και τα ρουμπίνια μέσα στη γη, αγνοώντας ότι το να προσφέρουμε χαρά και ελπίδα στον συνάνθρωπο είναι το πολυτιμότερο πράγμα στον κόσμο. Αξίζει να μάθουμε να προσφέρουμε τον εαυτό μας χωρίς όρους, περιορισμούς, φραγμούς και σύνορα.

Τα παιδιά είναι το μέλλον και η ελπίδα του κόσμου, είναι τα παιδιά μας και έχουν ίσα δικαιώματα στη ζωή. Δεν έχουμε το δικαίωμα να σιωπούμε στην κραυγή τους και να παραβλέπουμε την αγωνία τους, ειδικά όταν αυτή γίνεται αγώνας για την επιβίωση. Όλοι μαζί μπορούμε να κάνουμε το θαύμα και να αλλάξουμε την καθημερινότητά τους. Είναι καθήκον μας, είναι υποχρέωση μας…

Όταν πρωτοαντίκρισα όλο αυτό το τεράστιο έργο, αισθάνθηκα πως ήταν απέραντο. Τότε, άντλησα κουράγιο από μια ιστορία που μου διηγήθηκε ο θεοφιλέστατος πατήρ Αγαθόνικος:

Ένα μικρό κοριτσάκι προσπαθούσε να σώσει όλους τους αστερίες σε μια παραλία και τους έριχνε και πάλι στο νερό για να ζήσουν. Οι αστερίες όμως ήταν εκατομμύρια έξω από το νερό. Κάποια στιγμή το πλησίασε ο παππούς του και του είπε πως είναι ακατόρθωτο να σώσει όλους τους αστερίες. Τότε, εκείνο έριξε το βλέμμα στην παλάμη του, όπου κρατούσε έναν αστερία και είπε, κοιτάζοντας στα μάτια τον παππού: «Όμως, τουλάχιστον, αυτόν που κρατάω μπορώ να τον σώσω» και τον έριξε ξανά στη θάλασσα, για να ζήσει.

Όλοι μας, αν δεν αδιαφορούμε για τους «αστερίες» που πέφτουν στον δρόμο μας, τότε ίσως ο κόσμος μας σιγά-σιγά να αλλάξει... Αυτό που κυρίως χρειάζεται η Ιεραποστολή δεν είναι τα χρήματα, αλλά ζωντανές ανθρώπινες καρδιές που να έχουν θάρρος, φιλότιμο, λεβεντιά και αυτοθυσία.

Ας στρέψουμε τη σκέψη μας στον Εσταυρωμένο Ιησού, που η θυσία Του δεν αφορούσε ένα έθνος ή μία ομάδα, αλλά απευθυνόταν σε ολόκληρη την οικουμένη, ανεξαρτήτως χρώματος και γλώσσας. Άλλωστε η εντολή του Κυρίου είναι ξεκάθαρη: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ ῾Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν».

Εκ του ορθοδόξου διαδικτυακού ιστοτόπου της Αδελφότητος Ορθοδόξου Εξωτερικής Ιεραποστολής ierapostoles.gr